

... alebo ako sa môžeme podeliť o dary a úlohy v službe evanjelia?

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 12, 4-13)

Čítanie z Prvého listu sv. Apoštola Pavla Korint'anom: *Dary milosti sú rozličné, ale Duch je ten istý. ⁵ Aj služby sú rozličné, ale Pán je ten istý. ⁶ A rozličné sú aj účinky, ale Boh, ktorý pôsobí všetko vo všetkých, je ten istý. ⁷ Každý však dostáva prejavy Ducha na všeobecný úžitok. ⁸ Jeden dostáva skrze Ducha slovo múdrosti, iný podľa toho istého Ducha slovo poznania, ⁹ iný vieru v tom istom Duchu a iný v tom istom Duchu dar uzdravovať, ¹⁰ iný schopnosť robiť zázraky, iný prorokovať, iný rozlišovať duchov, iný dar rozličných jazykov a iný vysvetľovať jazyky. ¹¹ Ale toto všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému, ako chce. ¹² Lebo ako je jedno telo a má mnoho údov, ale všetky údy tela sú jedno telo, hoci je ich mnoho, tak aj Kristus. ¹³ Ved' my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo. A všetci sme boli napojení jedným Duchom.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy 445, 450, katechézy 44/568, 38/558, 45/569)

Apoštol Pavol nám predstavuje Cirkev ako telo, Kristovo Telo, veľký Organizmus, kde Kristus je Hlava a my sme Jeho Telo, údy povolane spoločne konať Kristovo dielo vo svete, Jeho Misiiu. V tejto práci máme každý svoj jedinečný dar, charizmu a nimi si navzájom v tomto diele pomáhame, spolupracujeme, delíme si služby v jedinej spoločnej zodpovednosti a aj takto – či skôr práve takto! – sa aj sami učíme byť opravdivým spoločenstvom a stávame sa ním.

Instrumentum laboris o tom hovorí v ďalšej svojej časti: „*Putujúca Cirkev je svojou povahou misionárska*“ (II. Vatikánsky koncil, *Ad gentes* 2). *Misia ... „nás vytrháva z nás samých [...] aby sme vyšli zo seba, s láskou objali druhých a hľadali ich dobro“* (Christus vivit 163; porov. aj *Fratelli tutti* 88). *To znamená, že misia nám umožňuje prežiť skúsenosť Turíc: po prijatí Ducha Svätého Peter s Jedenástimi vstane a ujme sa slova, aby ľudom v Jeruzaleme zvestoval Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych* (porov. Sk 2, 14 – 36). *Synodálny život je zakorenený v tom istom dynamizme: existuje mnoho svedectiev, ktoré podobnými slovami opisujú skúsenosť prežitú v prvej etape, a ešte viac je tých, ktoré neoddeliteľne spájajú synodalitu a misiu.*“ (IL 51).

Všimli ste si to? Dva obrazy, ale len jeden význam. Najprv Pavol. Kde inde je prítomný Duch, sám Boží Život a závdavok našej spásy a prvotina Neba, ak nie v Kristovom Tele? Je to predsa Jeho Duch! Preto Pavol vysvetľuje, že „*my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo. A všetci sme boli napojení jedným Duchom.*“ (1 Kor 12, 13). Ak sme Telom krista, prúdi v nás Duch Svätý a sme v tej chvíli už skrze Neho v Nebi, či skôr Nebo v nás, pretože „*Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.*“ (Rim 5, 5). Ako by v nás ale mohol takto prúdiť a prebývať Duch, ak by sme Kristovým Telom neboli? A ako by sme týmto Telom mohli byť, ak by Kristus nebol našou Hlavou? A ako by mohol našou Hlavou byť a my Jeho Telom, ak by sme nekonali to, čo Hlava chce, Kristove skutky? Ak by sme neboli rukami, ktoré konajú Jeho Dielo, nohami, ktorými putuje ku všetkým ľudom a národom, ústami, ktorými On sám ohlasuje Evanjelium a vyučuje, srdcom, ktorým on sám miluje všetkých ľudí, až do krajnosti a smädi po ich spásu, po ovocí, ktorým sú oni sami? A tak naša schopnosť byť spoločenstvom Cirkvi, Telom Krista i naša spása, to, že sme naplnení Duchom, oboje je neoddeliteľne spojené s našim rozhodnutím byť Kristovým Telom, ktoré koná Kristove skutky, čiže s našou misiou, ktorú nám Kristus uložil: „*Chod'te do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.*“ (Mk 16, 15).

Instrumentum laboris Synody nám vysvetľuje to isté na inom obraze – či skôr skúsenosti úplne prvých členov Cirkvi. Najprv je misia, ktorú im Ježiš ukladá: „*Chod'te teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.*“ (Mt 28, 19-20). Potom, keď príjmu túto misiu za svoju, im Ježiš vysvetľuje ďalší postup: „*Hľa, ja na vás zošlem, čo môj Otec prisľúbil. Preto zostaňte v meste, kým nebudete vystrojení mocou z výsosti!*“ (Lk 24, 49). A potom už len čítame: „*Keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste. Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom. I zjavili sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili, a na každom z nich spočinul jeden. Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.*“ (Sk 2, 1-4). Toto je moc z Výsosti, daná im k uskutočneniu misie, ktorú od Krista prijali. V istom zmysle môžeme povedať, že *spása a radosť nebeského života*, ktoré im Duch dáva zažívať, je len akoby *vedľajší efekt* Jeho prítomnosti práve kvôli Poslaniu, misii, kvôli ktorej k nim prichádza. Ako hovorí Pavol v trochu inej súvislosti: „*Kto kedy vojenčí na svoje trovy? Kto sadi vinicu, a neje z nej ovocie? Alebo kto pasie stádo, a neživí sa mliekom stáda?*“ (1 Kor 9, 7). Podobne aj tu: Žijeme Ducha a z Ducha ako výsledok, *odmenu* a bonus spojený s tým, že v sile toho istého Ducha a plní Ducha konáme misiu Krista. A práve preto, že sme túto misiu prijali a konáme ju, „*Duch prichádza na pomoc našej slabosti*“ (Rim 8, 26) a vďaka tomu a preto sme aj my sami plní Ducha a On v nás pôsobí a mocne nami preteká, ako vraví Ježiš, že z takéhoto človeka, „*z jeho vnútra potečú prúdy živej vody – to povedal o Duchu, ktorého mali dostať tí, čo v neho uverili.*“ (Jn 7, 38-39).

Ak si to uvedomíme, začne nám byť jasné mnoho vecí, v samej podstate nesmierne jednoduchých. Napríklad, že misia a spoločenstvo Cirkvi a naša vlastná spása sa naozaj nedajú nijako oddeliť. Nemôžeme súčasne byť i nebyť Telom Krista, mať v sebe Jeho Ducha a súčasne nekonať Jeho Dielo, vzpierať sa Mu, odporovať Mu. Alebo prečo väčšina katolíkov, napriek sviatostiam, napriek Eucharistii, napriek birmovaniu nemá žiadnu priamu skúsenosť s Bohom, žiadnu skúsenosť Ducha, žiadnu skúsenosť Neba – ako by mohli mať? Ved' s Kristom nežijú, s Kristom nepracujú! Sú od seba svetelné roky vzdialení: Kristus a jeho Duch na cestách misie, služby a apoštolátu, zatiaľ čo oni doma v pohodlí na gauči alebo v kostolnej lavici ako pasívni konzumenti, ktorí sa nechávajú obsluhovať kňazom, ministrantmi, organistom, kostolníkom ako cudzinci, hostia, ako iba návštevníci!

UVAŽUJEME:

„*Misia nie je marketingom náboženského produktu, ale budovaním spoločenstva, v ktorom cez vzťahy transparentne prežaruje Božia láska, a tak sa samotný život stáva ohlasovaním.*“ (IL 52). Apoštolát nie je reklamná kampaň, nie je to presvedčanie iných. Je to život v jednote Božej Lásky a vo Svetle a Jase Ducha v spoločenstvo Cirkvi, v našom prípade farnosti, ktoré žiari, ľudia ho vidia, obdivujú, prichádzajú ako kedysi ku Kristovi – a my do veľkej miery iba komentujeme a vysvetľujeme, odkiaľ sa táto naša schopnosť takýto byť a takto žiť berie, v čom je naše tajomstvo. Apoštolát, to je *komentované svedectvo*. „*V tejto linii sa prvá otázka ohľadom misie týka práve toho, čo sú členovia kresťanského spoločenstva ochotní venovať do spoločného, vychádzajúc z neredukovateľnej jedinečnosti každého člena na základe jeho priameho vzťahu s Kristom v krste a toho, že v ňom prebýva Duch Svätý. To robí príspevok každého pokrsteného vzácnym a nenahraditeľným.*“ (IL 53). Sme ochotní investovať svoj čas, prostriedky, energiu a charizmu, dary Ducha do budovania takéhoto spoločenstva – nielen kvôli sebe, ale ešte viac ako nástroja našej misie, „*mesta na návrší*“, ktoré žiari svetu a súčasne miesta, kam môžeme pozývať a prijímať každého, kto naše ohlasovanie a svedectvo prijme? Vytvoriť opravdivú komunitu, kde vládne jednota v rozdielnosti a rozdielnosť a jedinečnosť každého slúži a prispieva k jednote? „*Oceňuj príspevok všetkých, každého s jeho darmi a úlohami, využij rozmanitosť chariziem?* ... *Misionárska synodálna Cirkev má povinnosť klásť si otázku, ako možno rozpoznať a oceniť prínos, ktorý môže každý pokrstený ponúknuť misii.*“ (IL 54). Nie je možné mať účasť na Kristovi bez spoluúčasti na Jeho misii. Každý sa musíme rozhodnúť do tejto misie zapojiť – ale súčasne to znamená aj každého rovnako prijať, zapojiť, pomôcť mu nájsť jeho miesto v tomto diele a umožniť mu podieľať sa na ňom, aby nik neostal bokom, odstrčený!

ÚLOHA:

Ako je to vo Vašej farnosti, v malom spoločenstve? Skúmajte vzťah medzi ochotou a zapojením sa do misie Krista v Cirkvi a medzi silou, s akou Duch medzi Vami pôsobí, udeľuje charizmu a dary, dáva zakúšať už teraz nebeský Život! Ako na tom ste? Ste spoločenstvom, ktoré žiari a svieti svetu – a Vy už len komentujete príčinu, Krista? Je Vaše spoločenstvo nástrojom Vášho apoštolátu a miestom, kam môžu prísť tí, ktorí uverili – a nájdú v ňom prijatie? Je každý jeho člen do misie zapojený – a je to každému umožnené, má v nej každý svoje vlastné miesto, pomáhame každému nájsť ho, zapojiť sa?